

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-01795/26-4

Krajský soud v Hradci Králové
Československé armády 218
502 08 Hradec Králové
ID DS: ep7abae

Praha 7. dubna 2026

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

K č. j. 31 A 11/2026-65

Žalobkyně:**Rock Resort s. r. o.**

IČO: 241 30 303, se sídlem Prosecká 37/40, 190 00 Praha 9
zastoupená JUDr. Annou Bartůňkovou, advokátkou se sídlem Radlická 3201/14,
150 00 Praha 5

(dále jen „žalobkyně“)

Žalovaný:**Úřad pro ochranu osobních údajů**

IČO: 708 37 627, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

(dále jen „žalovaný“ nebo „Úřad“)

I.

Přípisem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 3. 2026, č. j. 31 A 11/2026-65, byla žalovanému doručena žaloba proti výroku II. rozhodnutí Úřadu ze dne 9. 2. 2026, č. j. UOOU-02942/25-9 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Nadepsaný soud žalovaného vyzval k předložení úplného spisového materiálu a k zaslání písemného vyjádření k této žalobě.

Žalovaný tímto soudu zasílá vyjádření k žalobě.

Dle pokynu soudu zaslal Úřad spisový materiál vedený v předmětné věci pod sp. zn. UOOU-02942/25 v elektronické podobě do úložiště „Budník Justice“.

Žalovaný sděluje, že souhlasí s projednáním věci bez jednání.

II.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení jak výroku II. napadeného rozhodnutí, tak i rozhodnutí povinného subjektu společnosti Technické služby Adršpach, s. r. o., IČO: 252 99 115, se sídlem Horní Adršpach 128, 549 52 Adršpach (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 19. 9. 2025, kterým v druhém projednání odmítl žádost o informace podanou dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen InfZ“), a to v rozsahu požadavku na poskytnutí informací o návštěvnosti Adršpašského turistického okruhu. Žalobkyně současně žádá, aby soud nařídil povinnému subjektu informace poskytnout.

Povinný subjekt tuto část žádosti odmítl opakovaně s odkazem na tzv. podnikatelskou výjimku upravenou v § 2b odst. 1 InfZ. Nejprve rozhodnutím ze dne 4. 4. 2025, které Úřad svým rozhodnutím ze dne 21. 8. 2025, č. j. UOOU-02942/25-4, zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatku skutkových zjištění a nejasností ve formulaci předmětu žádosti. Následně pak rozhodnutím ze dne 19. 9. 2025, které Úřad výrokiem II. napadeného rozhodnutí potvrdil. Úřad dospěl k závěru, že požadované informace mají povahu informací uskutečňovaných v běžném obchodním styku ve smyslu § 2b odst. 1 písm. a) InfZ, neboť se svou povahou týkají technických a prodejních činností a služeb spojených s provozem prohlídkového okruhu Adršpašských skal, které má povinný subjekt zapsané ve veřejných rejstřících jako předmět svého podnikání.

Žalobkyně v žalobě namítá nepřezkoumatelnost a nesprávnost výroku II. napadeného rozhodnutí. Dle žalobkyně Úřad nepřiměřeně extenzivně vyložil pojem *běžný obchodní styk* užitý v § 2 odst. 1 písm. a) InfZ, když pod něj nesprávně zařadil i požadované informace, ačkoliv tyto mají povahu agregovaných dat a statistických výstupů, které vypovídají o výsledku hospodaření povinného subjektu a nikterak se netýkají každodenních provozních záležitostí povinného subjektu. Ve vztahu k § 2b odst. 1 písm. b) InfZ považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť tímto dalším důvodem pro odepření informací se Úřad již nezabýval z důvodu nadbytečnosti.

III.

K žalobní argumentaci uvádí žalovaný následující.

Činnosti uskutečňované v běžném obchodním styku podle § 2b odst. 1 písm. a) InfZ

Žalobkyně a žalovaný odlišně vykládají pojem *běžný obchodní styk* užitý v této výluce.

Úřad v bodech 93 až 102 napadeného rozhodnutí detailně popsal podstatné skutečnosti, ze kterých při posuzování podmínek této výluky a při výkladu pojmu *běžný obchodní styk*

vycházel, jakož i hodnotící úvahu, na jejímž základě dospěl k závěru o správnosti argumentace povinného subjektu formulované v jeho odmítavém rozhodnutí.

Úřad je přesvědčený, že při absenci definice pojmu *běžný obchodní styk* je třeba tento pojem vykládat podle účelu a smyslu jeho použití v InfZ.

Důvodová zpráva k novelizačnímu zákonu č. 241/2022 Sb. zdůrazňuje význam této výluky pro ochranu informací o činnostech týkajících se podnikání státních či městských obchodních korporací pohybujících se v konkurenčním prostředí a za běžných tržních podmínek tak, aby nebyly znevýhodněny oproti jiným běžným podnikatelským subjektům. Nejedná se totiž o typické správní orgány, nýbrž o obchodní korporace, které v rámci podnikatelské činnosti činí soukromoprávní úkony za účelem dosahování zisku.

Této kategorii povinných subjektů poskytl zákonodárce výhodu v podobě omezení informační povinnosti ve vztahu k informování o podnikatelských aktivitách, s výjimkou činností vymezených v § 2a odst. 1 InfZ, o nichž musí informovat veřejné podniky. Tím dochází k určitému narovnání jejich postavení s ostatními podnikatelskými osobami.

Stávající praxe totiž ukázala, že existující omezení informační povinnosti není ve vztahu k podnikajícím povinným subjektům zcela dostačující. Jako příklad lze uvést výluky z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 InfZ, na jejíž aplikaci klade soudní judikatura přísné požadavky k prokázání zákonných znaků obchodního tajemství, což reálně vede k tomu, že úspěšné uplatnění této výluky je pro povinné subjekty obtížně dosažitelné.

Úřad proto interpretuje pojem *běžný obchodní styk* v kontextu InfZ tak, že zahrnuje veškerá jednání, která podnikající povinný subjekt běžně vykonává v rámci své podnikatelské činnosti a na podporu své podnikatelské činnosti, tj. taková jednání, které se nijak nevymykají obvyklému standardu.

Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Požadované informace se týkají podnikatelské činnosti povinného subjektu zapsané ve veřejných rejstřících, přičemž dle Úřadu není podstatné, že žalobkyně vyžadovala údaje v souhrnné formě, ani že se týkaly hospodaření povinného subjektu.

Informace uskutečňované v *běžném obchodním styku* budou z povahy věci vždy vypovídat o hospodaření povinného subjektu. Tuto skutečnost, a ani z ní plynoucí potřebu veřejné kontroly, nepovažuje Úřad za omezující podmínku pro užití tzv. podnikatelské výjimky. V tomto ohledu spatřuje Úřad rozdíl této výluky oproti výluce z důvodu ochrany obchodního tajemství, která v § 9 odst. 2 InfZ stanoví výjimku z této ochrany ve vztahu k informacím o používání veřejných prostředků.

Úřad shrnuje, že nesouhlasí s výkladem výluky zastávaným žalobkyní. V případě přijetí její argumentace by nebylo dosaženo účelu, který podnikatelská výjimka sleduje. Podnikající povinné subjekty by byly nuceny každé své běžné podnikatelské jednání dále atomizovat na dílčí části a ty následně analyzovat a podrobovat dalšímu zkoumání, čímž by benefit této ochrany zcela pozbyl významu.

Dle Úřadu neobstojí ani tvrzení žalobkyně o tom, že informace o celkovém počtu návštěvníků Adršpašských skal jsou veřejné známé, neboť žalobkyně vyžadovala informace v diametrálně jiné struktuře, detailně členěné podle jí definovaných hledisek, a nikoliv informace obecného rázu.

K vytýkané absenci úvahy žalovaného o případné úpravě žádosti do méně detailní podoby Úřad uvádí, že povinný subjekt i Úřad jsou formulací žádosti vázáni. Vymezení jejího předmětu i jeho případná modifikace náleží do výhradní pravomoci žalobkyně a správním orgánům nepřísluší.

Informace o činnostech majících obchodní nebo průmyslovou povahu podle § 2b odst. 1 písm. b) InfZ

Žalovaný nesouhlasí s tím, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti v části týkající se této výluky.

V bodu 105 napadeného rozhodnutí žalovaný srozumitelným způsobem objasnil, proč nepřistoupil k jejímu posouzení.

Prvotní závěr Úřadu o naplnění podmínek výluky v § 2b odst. 1 písm. a) InfZ postačil k tomu, aby žádost bylo možné úspěšně odmítnout. Nebylo tak již nezbytné zabývat se následně i posouzením podmínek další skutkové podstaty uvedené v písm. b) tohoto ustanovení. Jedná se o dva alternativní okruhy informací o činnostech povinného subjektu požívající „podnikatelskou“ ochranu, přičemž každý okruh obsahuje samostatné podmínky, které v případě odepření informací nemusí být naplněny současně.

IV.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný dále navrhuje, aby soud rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Mgr. Jiří Kaucký
předseda